

Reviczky Krisztina

Vészkiárat
versek

Reviczky Krisztina

VÉSZKIJÁRAT

– versek –

Veszprém, 2000

ISBN 963 7199 84 5

Kiadja:

**A veszprémi Eötvös Károly Megyei Könyvtár,
és az ajkai városi könyvtár**

Felelős kiadó:

Halász Béla, a megyei könyvtár igazgatója

TARTALOM

Lélekvirág

Fehér ház
Testvéremnek
Infantilizmus
Lélekvirág
Mozdulatlan lavina
Árvaház
Amnézia
Gond-olkodás
Hasonlóság
Kávéházi egyedüllet
Haza rádiórok
Pszichológusnál
20:20
Munkácsi kalaposok
Gondtál-e
Hét pecsét
Diókert
Térdkopás
Botcsinálta
Nyomokban
Búcsúzó gyerekkor
Örök rabként

Ködtáncoló

Élet a világ mögött
Fák
Hűvösödő
Ünnep
Más szögből
Elernyedve
Téli rozsdá
Dominó
Zümmögés
Krumplibogár
...lemente
Napfogyatkozás
Táblák
Beszakadt táj
Ködtáncoló
Kegyetlen
Albérlet
Álmos mozdulat
Kör
Szezon
Önmérgezés
Egres
Magyarázat nélkül
Kőágy

Égett cserép

Láng
Félszeműek közt szemtelen
Ezüst ing
Téli álm
Ámítás
A Mc Donald's mellett
Téli napsütés
Születésnap
Modor
Bosszú
Vetemény
Torlaszok
Sárga vasárnap
Töredék
Mai Pilátus
Virtuális reggel
Égett cserép
Csend, élet
Összefüggés
Biztos módszer
Tömegmonológ
A virág
Tüskék
Áldozat
Kőhalom
Tüzelő
Szomj
Képzavar
Boldog névnapot
Jótevény
Részeddé válva
Tévedés
Kukukk
Héjanász a zavaron
Diafilm
Megtisztulás
A fiók
Egyszerű üzenet
Lila esernyő
Elhullott lombok
Panoráma
Meztelen

Csillagtáncoltatás

Porhintés
Hazai történetek
Szóló
Láz éjszakája
Zónák
Horvát üdülés után
Dalmát gyöngyszemek
Meggyűrűztek
Korok
Elbujdosó
Alul járók
nemTéma
Megharcolni
Ismerősök
Zátony
Meddő magyarázatok
A boldog herceg háború után
A semmi koldusa
Keringő
Csillagtáncoltatás
Ismeretlen
Hatvankodás

Zúzalék

Örvény
Hamu
mégsem-mondom mondatok
Nyomolvasó
Április
Anatómia
Betöretlenül
Segítenek
Számottevő
Táncos gondolatok
Őszi csendélet
Halászat
Ítélet
Séta
Lidérc
Amóba
Megint neked
Botladozva
Szűrt fény
Mozgás!
Kísér-tett
A jövő után
A kincs
Repülni
Diós kefir
Megszállás
- ha már -
Álomöntés
Hétköznapiak
Zúzalék
Lehetőség
Utóirat

LÉLEKVIRÁG

Fehér ház

Áll egy tiszta ház
A parton, a hegyekben
Erdőben, fürödve levelekben
Valahol a képzeletben
Minden felnőtt gyerekben.

Testvéremnek

Többet nem szenvedsz soha.
Örökbe fogadott gyerek vagy
Már az égben, nem mostoha.
Felnőttkorú örök négyéves.
Sötét a menny-asszonyi ruha.
Feldíszítve vár a fa
Csomagod magára hagyva.
Feletted vágott virágok.
Nem is játszottunk együtt,
És csak egy mozdulatra várok.

Infantilizmus

Fel akartam nőni, de felejtsük el!
Csináljuk vissza, elképzelve egészen más!
Felnőttnek tilos réten a csillagfogdosás,
Felnőttnek nem jöhet a Mikulás.
A felnőttet kiszívják a szavak
És komoly nőn hülyén áll
A tarka-lila körömlakk,
Tragikus a kopottas pofaszakáll.
Bőrradírként nyúzzák le egymásról
A fáradtságot apró, préselt bogyókba.
Mérgesek egymásra, vagy másra
Mint füstmérgezetek a krematóriumra.
S ellent mond masszívan rám
Záruló jókedvemnek
A gumi grimaszba torzuló köszvényes kezed.

Lélekvirág

Nedves, hűvös tapéta
Lapul szemhéjadra
S neked dől a
Kéregtelen, síró fa
Nevetve, bele a viharba.

Ág nélkül, a domb
Tetejéről áll ki
Mint akit gond
Kényszerít kiáltani.

Úgy áll ott újra
és újra
Mint egy kérges tenyér
Darabja, gémberegett
Óriás tagja,
Kit eltemetett
Az idő, de ujját
Dacosan kidugta.
S tavasszal néha
Kihajt rajta egy-egy
Lélekvirág.

Mozdulatlan lavina

Hiába, én próbáltam segíteni,
A magányról lebeszélni.
Hiába, te konok?
Ugyanaz vagy éveken át
Akkor is, ha más a világ,
Ha tudod, hogy hibád,
És végleg eltűnnek a korok.
Tehetetlen vagy, és vagyok.
Erőtlen. Velőtlen.
Lötyögök, mint a kávé
Koszos vizespohárban.
Nekicsapódok
Hirtelen az életnek
Mint felesleges zacsczemek.
Aztán leülepszem, lehullok.
Akár szemedről a burok, a
Puha, vakító kis ruha.
Nincs több fogócska,
Bújócska, és kacagva
Sincs több „hahó, itt vagyok!”
Nem pörgetlek
Mint házát a

Bolond csiga,
Vagy a gyerekhinta.
Hisz hiába, velem is
Mással is egyedül vagy.

Árvaház

Tisztába tettem
De nem szerettem,
Soha nem vittem
Magukkal sehová.

Hidegen hagyott az étel,
S te hagyta kihűlni.
Nem volt kedved, csak ülni.

Beleforrtál a karosszékbe
Mint ceruza a kemencébe.
Pletykás szeleknek susogtál
De baglyokkal nem huhogtál.

Vadlesről vadak lestek
Kulcslukon át kutattak, kerestek.
Majd megtaláltak és sajnáltak,
Finom kenyérrel kínáltak.

Etettek, de nem szerettem,
És még emberség se tellett.

Amnézia

Igen, jó lenne,
ha néha eszembe
jutna, amit agyam
elfelejtett, vagy élve
eltemetett.

Igaz, az úgyis
meghalt már,
de jó tudni,
ki voltam akkor:
Hogy kit is ölt meg
az ember.

Gond-olkodás

Hajnali három.
Vagy álom?
Ülök az asztalon
Pizsamában, és
Illatos gyertyánál
Melegszen.
A függönyön nézem
Óriás-árnyam,
S ha rád gondolok:
Öregszen.

Hasonlóság

Milyen volt először sírni?
Edzés, hogy tudd levegővel bírni.
Milyen volt először elesni?
Mint tömegben egyedül lenni.
Milyen volt szerelmeskedni?
Heves, mint egy pofon,
és nyugodt, mint zizegő
levél az asztalon.
Milyen félni?
Mint megszületni,
vagy nem élni.

Kávéházi egyedüllét

Azt teszem, amit a nyomor.
Álmodom.
Árva háló-pilláidon
megcsillan a magány-
pók, s a szemedből
ütő sugáron
egyre csak szó tovább.
S a súlyos szöttesek
Újába állnak
néhány ölelkező párnak,
kik megbéklyózva szállnak
csorgó ökönyálon
az idő kávéillatába.

Haza rádiórozok

Jani bácsi, Jani bácsi!
Ha jössz, itt a
gyerekkorom.
Karácsonyi dísz,
az ajándék Quo vadis
anyunak. A ribizlis,
zselés torta, és a
rohanó Latorca
folyó a csodás
híd alatt. És a parton,
a drága parton
az öreg diófa...

Pszichológusnál

Fekszem, ahogy az
alázatra lapuló fűszálak,
mint a nagy titkok előtt
a széles gabonakörök.
A metszett fák, régi-
vágású pipadohányként
illatoznak.
Lassan gyermekízek kopnak
ki a számból,
s az órámból
kicsipentett mutatóval
kardozok az idővel.
Ha néha győzők,
ugrókötelezik
örömében a szív, és
pislog fekete szőlőszemekkel.
A kukorica sárga
tejfogakkal kicsit
megharap, s a kenyér
alján a héj még
langymeleg, mint
a kérges pék-tenyér.

20:20

Borostaként forrok mellkasodra,
S te megkérdezni nem mered,
Most, 20 óra 20-kor mit érzek.
Pedig csak azt mondanám,
valami édeskés, meleg
illatot érzek.
Nem az a tipikus szálloda szag.
Azt mondanám,
jó az esti csöndben,
az erkélyről rámboruló
táj-esőben fürödni
lustán, és mindent kizárni
odakint, az embereknek visszalökni.
Azt mondanám,
persze csak ha
úgy adódna,
hogy apám is szereti
az ilyen mintás ágyneműt,
és a ceruzacsíkos beiglit.
Na meg hogy anyámmal
mindig ezen vitatkoznak,
hogyan a mák vastagon jó,
vagy vékonyan.
És ez 20 év múlva is jó
téma lesz a vitákra.
De most 20 óra 20 van.
És jó így is, mert
boldogok vagyunk.
Igaz, csak órákra.
Igaz, csak halkán,
nem beszélve, nem pajkosan vitázva.

Munkácsi kalaposok

Jó érzés volt kislányként
elmenni a kalapszalomba,
ahol apám osztogatta
a gyakorlott jó tanácsokat.
Volt ott sok csoda,
félkész anyag, kalapforma,
szög, gőz, kefe,
hajszál-zizegős selyempapír,
mit a fém szőrme-
fésűre fektetve
született a műhelyzene.

Voltak óriás szabóasztalok,
melyek széle fekete
lakkal lett fedve,
hogy fennakadjon
a nagyfejű tű
lepottyanó jókedve.

Volt sok csat, szalag, pántlika
és került néha
egy-egy alma is.

Gondoltál-e

Gondoltál-e arra,
Mi lenne, ha
Azt mondanák neked
A hazád nem a földed?

Gondoltál-e, ha
Várnál arra,
Legyen MINDEN
Felhővel takarva,

Hogy ne tévedjen
Repülőgép a radarra,
S kimehess a
Síró, szürke szabadba.

Ha az lenne
Minden vágyad,
Hogy gyaloglástól
Ne fájjon a lábad.

Hogy tovább
Maradhass egy helyen
Egy napnál,
És ne legyen
Határőr, kit becsapnál.

Hogy ne állítson
Meg senki fegyverrel
Kényszerítve családod térdre,
Hogy ruhájába öltöztesse,
S sajátjaid közé
Legyenek kivégzésre küldve...

Hét pecsét

A metróban visz hátra a vonat
Fut a gyerekkor, fél, hogy lemarad.
Szerettem volna göndör, vörös haját...
A múltban állomásonként
Kevesebb a gondolat, s áldott
A pillanat, ha végleg kiürül a tisztátalan
Tudat és leplombázva ott marad.

Diókert

Abban a parkban
nyugodtan elbújhattam.
Sokan nem tudták,
hogyan létezik.
Azt csináltam,
amit kitaláltam,
csak a diószemek
csodálkoztak rám.
E színes szagú,
csacsogó elhallgatás
hiányzik néha.
A diókert a
karusszel mellett.

Térdkopás

Kordbársony a fölszántott föld.
S mint az örökölt
nadrágon, itt-ott egy kis kopás.
A szemed alatt is barázdás
rejtélyek, mögéjük
bújnak az évek.

Botcsinálta

Gyerekként minden
letörött ágban
a varázspálcát kerestem.
Ki is próbáltam
mindet, hogy eltüntessem
dolgokat. Még nem tudhattam,
hogyan még az ág is...

Nyomokban

A hinta előtti halvány homokban
Nyomok közt hever
A hold és a napocska.
23 éves lóként ülök
Hosszú lábaim kulcsolva lakattal,
Kicsi rácsokban szorongva
Várok krétára, homokozó-perpatvarra.

Búcsúzó gyerekkor

Álmomban ott jártam
Újra a játszótéren,
Amit már 12 éven
Át nem láttam.
Üres volt minden,
Mint a kisvedrem,
Mit szomszédomra hagytam.
Mellkasomban ruha
Szikkad homlokomra.
Emlékleplet ácsol a
Fonnyadt láncos hinta.
Mi van a fejemben?
Folyik a festék szememen.
Jön a víz, a Latorca,
Csendesen bújik a homokba.
S az ég világlik
Benne – itt a
Szőke cigány ablaka.
(tényleg az volt,
Vajon él-e még?)
Szomorkás-savanyú
Meglopott
Egresbokor alatta.
A libikóka lebeg
Céltalan, mérve
Az időt, s másik
Karján a szelet.
Egyik javára se
Dönthet, így hát
Búcsúzva integet.

Örök rabként

Fogam alatt zöld ízű avar
Elém villan az iskolaudvar.
Pár emlék matat a hátizsákban.
Csontváz – biosz szertár,
Kitört ceruzahegyek gurulnak,
Kopogva – nagy kár!
Kirándulás egy sárga erdőben
Kifulladás és tornaterem
Szorongás, jegyek a füzetben
Szendvicsek a nagyszünetben.
Gyerekrajj maszatol egy falat
Jelképezett őskori gondolat.
Az iskola még mit jelentett?
Naivitást és hitet,
Hatalmat és önuralmat,
Unaloműzöt és unalmat.
Kedves romok voltak
Szanaszét itt régen,
De a falak újak már.
Vajon a pincében
Van-e még a ruhatár?
Az álmos kapu tátong. Nyitva.
Belőlem valahogy kiszívott
Egy gyerekdarabot,
S mint egy rabot
Elenged, aztán bezár.
Mert tudom, nem csak diákokot,
De néha engem is
Visszavár.

KÖDTÁNCOLÓ

Élet a világ mögött

Kihullok a világból
Mint dohos zápfog a
Sorvadt fogágyból.

Magány virágzik szememen,
Agyamba gyökerezik,
Meggöt. Fogva tartó verem.

Hangyamászta padok
Korhadnak megalázottan
Hirdetve: lassan nem vagyok!

Bosszúból fagyival félrecsapod hasad
És lapítva figyeled irigykedve
Az ostoba, groteszk galambokat.

Fák

Találj vigaszt egy üveg tejben
Találj vigaszt széltölcsérben,
Mutasd meg annak, ki perel
Erős vagy, de valami kell

Van, hogy esőerdők esnek el,
És a pap sietve keresztel.
A szélmalomnak forogni
Célja. Ereszd, nem lehet lefogni.

Irigyen nézi a lapátot a fa,
Azt hiszi élő deszka,
Szortyog, hogy ő is forogna.

Húvösödő

Eltűnik egy kép
Az ajtóban jobbról balra,
Mint a víz ha fordul
A lefolyóba.

Tárgyak vagyunk
Zálogházba vágva
Várva a megváltásra.

Az emberek árnyéka
Száraz, kopár
Mint kiégett fű,
Sivatagban havasi gyopár.

Sétál a fagyott galamb
Az őrtorony fele,
Ahonnan egy darab
Puha zuzmó virít ide.

Ünnep

Fakó varjakat
Zavarnak
El a hollók.
Körbeülik
Sötét arcomat,
Fonják koszorúnak
Gyolcsfehér hajamat.
Szárnyukkal
Betakargatnak
és hallgatnak.

Más szögből

A váza alá fekve
Virágokat nézek fel
Alulról az égre.

A villa rácsain át
Minden olyan nagy falat.
Hab-szivacsból keksz-falak.

A pléh doboz tele.
Benne savanyúcukor, gyümölcsös pite.
Édes és savanykás, mint te.

Ha kiszáradok, mint víztelen dokk,
Égess el, ahogy kivénhedt
Erdőt, avart az indiánok.

Ahogy félig gondolt mondatok,
Hajad szálai közt bujkálva,
Úgy kukucskálok.

Ahol bársony van minden
Széken, ott nem kell
Senkinek sem éppen.

Az ijesztőn pihenő, kitárt szárnyú
Madar billeg illedelmesen
Mint egy zavart hattyú,
Ki tollat talál a levesben,
Amiben úszkál.

Karikái változók
S rajtuk keresztül
A tányér mintái
Hol nagyok, hol aprók.

Elernyedve

Kergén kergetőznek
A megvadult levelek.
S szelet sodor
Szemcséi közt a por.

Az óralapon percek
Rohangásznak. Kerek
Óramester ablakában
Narancsok gurigáznak.

A földön ül a város.
Inog rajtad a sáros
Kabát, mint oszlopnak
Dőlő kolduson, vagy
Meglazult korlát,
Mi még kéreti kicsit magát.

Csalános ölelés
Zsályalevél lebegés
Sirat benned
Minden boldog percet.

Téli rozsdá

Egy lila színű, meddő
Szinte porzó felhő
Ül villanypóznán az égen
Csúszkálva a vezetéken.

Integet lógva az olvadó,
Tetőkről leájuló hó.
Porcukros a világ,
Egy pocakos meggy
Fotelban konyakozva
Kényezteti magát.

A fehér alatt minden más.
Hideg csendélet nyugtatja,
Ha megint gyulladt, rozsdás
Az idő nyálkahártyája.

Dominó

Aranyhasú Napmadarak
Mellüket düllesztve suhognak,
Padláson körtét lopkodnak.

A fára mászva nézem őket,
Én is lopom a felhőket.
A falon fennakad a levél
Szárnyát kitérve szélhez ér,

Lopja tőle amit látott,
Talán az egész világot.

Zümmögés

Vár, vár, vár
egy fekete madár.
Kár, kár, kár
hogy erre jár.
Már, már, már
idesúgta pár
száradó bogár,
hogy őket is
bekapta már
egyszer a madár.

Krumplibogár

Nézlek, fel-felcsillan szemed,
Egy-két tájra visz el veled,
Mely mind furcsa,
Bolond és olyan szép.
Krumpliföldön állva
Nevetsz széttárt karokkal kiabálva:
Nézd, mennyi barna gumó!
S örülök veled forogva-pörögve
Szedjük őket gyorsan vödörbe,
Pedig csak zümmögve
Tágul a szembogár.

...lemente

Vannak pillanatok,
melyek kesztyűként
átölelik kezed,
és a szempille, fáradt
hártya is elszakad.
Ilyenkor a tekintet
puhafényes,
mint a térd,
S a jávorszarvas
táguló sötéttel nézi,
milyen rőt a napkorong.

Napfogyatkozás

Borostyán alatt aranyszín,
örvénylő moszatvilág.
Ülök a verandán, s a fény
mögé bújok napokra,
ahogy az a pár bogár
mászott a sárgás tokba.

Táblák

Az én ablakaim
Nem izzó palák!
Tábla föld az,
angyal világ,
nyílnak rajta

keresztül a
téli kertben
férhang-tulipánok,
és az égen, mint
réten sok a
jégmező.

Beszakadt táj

Ahogy az őszből a télbe
megyünk át, ránk
törnek a hűvös csodák.
Leukémiás fák
keserű dérrrel siratják
a borzas lombokat.
Súlyos hószag
pettyezi a lócát.
Gyémántporos szánkó-
piócák nyargalásznak.
Életunt szatyrok lógnak
zörgetve a fogason,
mint megérett gondolat,
és a kasszánál
libasorban állnak.
Vért köpnek az
érszükületes ereszcatornák...
Görnyedt hátakként
púposodnak az ernyők,
és szűrős esődísz-
tartók a fenyők.

Ködtáncoló

Tejföl-köddel locsolt
Földbarnára sült mezőn állok.
Fátyolruhában fehér,
Zenétlen táncot járok.
Talpam égetik a
Fagyos rögök, de járom
A didergős táncot.
Fehéret, mint a köd.

Kegyetlen

Nem kíméllek, ne félj!
Befonlak, mint paszuly a karót,
Mint a sárga szőnyeg emléke,
Min elvesztettél valamit örökre.
Dagadt folyóként viszlek magammal,
Nem győzhetsz le szöges botokkal,
Én leszek, ki gyönyörbe ejt,
és elvarázsol,
Napraforgó, a Napnak
Szigorúan háttal.
Fekete kakas leszek,
kit saját asztalára vágnak
Csattogó számóca
Mellé tüzes vacsorának.

Albérlet

Kék szilvába költözöm
Bronzmagnak öltözöm,
És ha rozsdás, nehéz lennék,
Az ágak puhán leejtenek.
Lepuffanok egy édes rögre
Beásom magam örökre
Velem pihen a perc, az óra,
Így térek majd nyugovóra.

Álmos mozdulat

Megrándult a kilincs,
Pedig nem nyúltak hozzá.
Biztosan álmodik, s mint
A kutyák álmukban
Vakaróznak és futnak,
Talán a kilincs is
Bebocsát valakit
Az életünkbe.
Valaki fontosat.

Kör

Hangyalepte csont a fűben.
Kárba veszett kutyaeledel.
Én a csont mellé,
Te pedig mellém fekszel.
Látjuk majd, hogy
Sunnyin kúszik a Nap,
Mint rajtakapott, menekülő
Szégyenkező szerető.
Halljuk a kukoricadaráló
Automata, zörgő hangját,
Apám a fészerben
Csinál a tyúkoknak vacsorát.
S ha az óra kongat,
Anyám a konyhában
A tyúkokból csinál csontokat.

Szezon

Orrom körül,
Mit a kéknek vetek,
Örült muslincák legyeskednek.
Hanyatt fekvő a felhők
Egymásnak ugornak, keringnek
Mint kosok párzás idején,
Mert ez olyan mutatós!
Mindez nem téveszt meg,
A tikkasztó nyár már vén,
Itt kószál láncán
A kiszívott fűben a porhanyós
Őszi fájdalom.

Önmérgezés

Ha torkomon akad
egy almafalat,
vajon én vagyok-e
Hófehérke, vagy csak
a Gonosz Mostoha,
akire nem hat,
csupán ingerel
a saját mérge?

Egres

Mintha hosszú, nedves,
hideg ereszbe
zártak volna
kondenz csíkokkal érezve.
Olyan vagyok, mint
az éretlen egres.
Fintorba vágom arcodat,
ami belerepedve ottmaradt,
és nem lehet kipiszkálni
onnan.

Magyarázat nélkül

Miért köröznek a madarak
Csönd hangján, galambszürkén
Suhogva újra, meg újra
Ugyanazt a gyászos kört,
Kegyeltként leróva, mintha
Átlátszó óriás fújta volna?
A napernyőn apró pöttyök
Ragyognak, mint a szurok,
Elszorul a torok,
Feketeszín szagok
Olajos csapása gagyog.
Az ég egy síkos korcsolyapálya,
Minek matt színét fényesre
Sikálom mezítláb csúszkálva.
Egy-két, csapattól leszakadt madár
Ostobán a sokasággal szembe száll.

Kőágy

Üres klumpa kong a korzón.
Kőmalom zörög a kosárban.
Apró fehér virág rezeget az árvákban.
Alacsonyan hasítanak a fecskék.
Ha lenne erőd, az ágyadat is,
Mint fűmagot – bevetnéd.
Nézem az üres eget,
Lezuhanok a kőre.
Fejem akár bogár
Koppan a betonon,
Mert néha jó nagyon
A hűvös nyugalom
Titokzatos időtlensége.

ÉGETT CSERÉP

Láng

Gyorsan égnek a szitkok
Mint a sziromból
Sodort szivarok.

Félszeműek közt szemtelen

Egy kukoricaszem vagyok
a tengernyiben, vagy
Tengeri vagyok
a kukoricásban?

Ezüst ing

Pulóvert kötök neked
Apró magokból,
S a bolond madarak
Éhesen bekapnak.

Téli álom

Templomdombon csúszunk szánkón.
Te meg én.
Összekoccan hideg ajkunk harangozva:
te-meg-én-te-meg-én.
A visszhangok felocsúdnak szánkón futva
Te meg én.

Ámítás

Ő lehet az,
- talán, talán -
aki levelet írt,
- bután, bután -
hogyan szeret,
- lehet, lehet -
pedig csak kíván
- nyilván, nyilván -

A Mc Donald's mellett

Száz forintért vettem négy verset.
25 darabja.
Egy hajléktalan ennyiért adta.
Verseiben száradtvér színű korpuszok
kéregetnek az utcán,
és a könnyek
felszöknek a magasba.

Téli napsütés

Kacarászva szaladnak
a levélkék a téren.
Ősz van, ősz kicsit
a komor télben.

Születésnap

Nagyot kapsz,
hatalmas csoki tortát!
Már teleszórták
fecskékkel az eget,
mint színes darával
a süteményeket.
És várj, várj csak estig,
meggyúlnak rajta a
gyertyák is neked.

Modor

Sikamlós, sima vagy
Mint a tengeri kavics,
és zörögsz
Ha az árral
hömpölyögsz.

Bosszú

Őszi levélszín anyókák,
Lötyögő barna kabát,
Ráncos botra támaszkodva
Botozzák óvatosan az utcát.

Vetemény

Ívesen virágzik a
Tavaly ültetett jég,
Min leheleted
Az első lék.

Torlaszok

Elakadnak a
kocsik a hóban,
Mint cipzár a
fehér garbómban.

Sárga vasárnap

A korrektor, javítórúzs
alatt a vasárnap
egy pasztell pöttyé
szenderül e hibátlan,
smink nélküli világban.

Töredék

...valami úszik
benned kéken,
úszva alábukik
csönded tűzében...

Mai Pilátus

Ujjakat súrolok, kefélek
A világ mocskaitól
Félve mosom kezeimet.

Virtuális reggel

Szervizben az álmaink.
A takaró alatt ágaskodó,
Üres pizsama nyújtózkodik.

Égett cserép

Képed kopott zománc,
A minta rajta:
Szár az permet.
Homlokodon sós üveggolyók,
Miket morzsolsz rózsalánc
Helyett.

Csend, élet

Olyan mazsola lett
A világ. Lassan sorvadó.
S a rendszer sem flott,
Nem csap nagyot az egérfogó.
A felhők este levetik
A fehér egyenruhát,
Mint megfáradt katonák.

Összefüggés

Vigyázz, látod, fogy a hold
Ahányszor a sajtot
Simára faragod.

Biztos módszer

Ha nem akarod,
Hogy elfelejtsenek,
Búcsúzáskor
Nyújtsd át
Anyajegyedet.

Tömegmonológ

Kialvatlan a levegő
A kar táguló, ölelő
Ahogy tér és az idő
Örömet ígérő
Mint hírlapban
Egy ócska hirdető.

A virág

Nyílj meg, mint egy virág
Csak én látlak majd, nem a világ.

Tüskék

Minden szál rózsza
Szeg a koporsómba.

Áldozat

Gázkamrába zárt eleven
Álmaim visítanak félve,
Hogy kieresztem őket,
Magam nem kímélve.

Kőhalom

A temető szélén szeretnék feküdni,
Mert onnan legkönnyebb megszökni.

Tüzelő

Mikor hamuszín talpam napoztatom,
Árnyék óriás lába a betonon
Kérdőjelként hajlik meg térdben
Játszadozva a forró térben.

Szomj

Száradnak a diók a fán
Ahogy utánad szokott a szám.

Képzavar

Fegyencnek lenni azért nehéz,
Mert a szabad rab mind lenéz.

Boldog névnapot

Legyetek boldogok,
Oscar, Miklós, Endre, Sylvia,
Jim, Gyuri, Péter, Pisti, Attila.
Szeretlek titeket,
Akkor is, ha vége a nyárnak,
Ti tudjátok,
Hogy minden mondat
Vészkijárat.

Jótevény

Kezedben, ölelésben kitaszított
Védelem. Félelem tanított,
Nem beszélhetsz arról
Mi kizökkent a nyugodt
Puha, biztos homályból.

Részeddé válva

Takarómba varrva hurcolászlak.
Beléd rejtem fázó kezem,
S odabújok egészen,
Hogy gyomrod is emésszen.

Tévedés

Néha szemhéjam mögül
Egy-egy álm kiül
napozni. S van, hogy
Kíváncsi árnyak
Csápjaikkal erőszakkal
Kibujkálnak.
Ilyenkor őket is
Valódinak hiszed,
S a többi létezővel
Vágóhídra viszed.

Kukukk

Csupasz cseresznyeágra
Pattannak madárvirágok
Télen virulni rügyként.
A Jóisten besúgói ők,
S kezelnek minket is
(fontos üggyként).

Héjanász a zavaron

Jégbe verve zajlik a szívem
Ha a magányt összefoglalom.
Hagyjuk a félelmet másnak,
Szeressük egymást Dávid,
Csillagom.

Diafilm

Ölekezik egy pár a hídon.
A fiú beletúr a lány hajába,
S néhány kerge szálba
Kapaszkodik féltékenyen a szél.
És a pimasz tavasz is
Megráncigálja, miközben
Pestről átvonul Budára
Látogatóba az arisztokratikus
Télhez.

Megtisztulás

Lelkemből valami kiszállt.
Tegnap még látták
Szökni a villamoson.
Ma egyre ingemet mosom,
Min foltot hagyva átsuhant.

A fiók

Nem írok neked,
mert itt hagyod
az asztalon, el
sem viszed,
vagy fáradt, terhelt
fiókodba ejted,
hogyan elfelejthesd.

Egyszerű üzenet

Akarom.
Azt akarom.
Azt akarom mondani
Amit mondani akarok.
Amit mondok
Amikor hallgatok.

Lila esernyő

Légnemű határok közelében
A csillagokat karolod.
Széles borostád
Mosolyként feszül rád,
És úszol a térben
Mint nyúlós csigák a gereblyében.
Repül az ernyő kifordulva
Mint vízben a lila medúza.

Elhullott lombok

Egyszer mindennek vége.
A babérkoszorút, és
A tövisből szőttet is
Többől letépik a mélybe.

Panoráma

A falra akasztom
a csöndet, képkeretbe.
Kicsit elcsúsztatom.
Úgy jó, ha ferde.
Ha ránézek majd,
még reggelihez is
pukedlizik alázatosan
a Nagyvilág.

Meztelen

Vesd le inged,
Égetve ölelj meg.
Hadd érezzem,
Ezek eleven kezek.
Még messze a temető,
Legyek izgató szerető.

CSILLAGTÁNCOLTATÁS

Porhintés

A széllel sodródó porszem
Sorsa könnyebb, azt hiszem,
De mázsás kövekkel szárnyalok,
Mert erős vagyok
Míg ki nem fulladok.
Földemre zuhanok.

Akadályként elém állnak
Libabőr-hegyek határnak
Zsilipként magamba zárnak
Vereckét hozva fel példának.

Hazai történetek

Lassan folyunk az utcán le
A zenével a torony felé.
Mint bizonytalanul folyó vizek,
Ahogy szem követi a földeket.

Szembe jön veled
Egy intelligens szemüvegkeret
Néz rád és nevet,
S te naivan azt hiszed,
Azért mert jó, és szeret.

Aztán szemedbe ugrik
A tudat, és azon múlik
Hogy tudod,
Te csak lencse vagy,
Mi illik a keretbe, erősít,
Vagy egy tálnyival
Sorsokat kaparint.

Szóló

Láncra vert
Szabadság szobor
Ami csak egy
Országnak szól.

A szeretet-szegényház
Közben sűrűn lakott
Itt mind, ki elhagyott
És érzelmet lopott.

A benne lakó csupa görcs
Csupa görcs
De akad édes közte
Édes közte
Mint mangó, körte
Körte,
Egzotikus gyümölcs.

Törött múlton hempereg
A gázzal fűtött szeretet.
Hálás vagy, de megköszönni
Butaság, mert nem lehet.

Lemming-hangulatú emberek
Az ürességben menetelnek.
Eladom a versemet
És szeder szemeket veszek,
Hogy gyönggyé fűzzem neked.

Láz éjszakája

Beteg ég vacogtat
Könnyű, gyötrő kis láz.

Beszéltet, vallat
Minden szót darabonként kiráz.

Jól van, te akartad
De nem felelek érte!
Torkon imámat
Miért ragadtad?

Vattaként szállnak
Belőlem a gondolatok
Mint érett gyermekláncfű
Labdacs-virágból a magok.

Törött zenére beszélünk
Üvegbe befőttet főzünk.
Az üveg bőrömben megáll
Valaki a ruháimban jár.

Abban, amit rá hagyok.
Hát nem lát,
Hogy még itt vagyok?

Zónák

A sofőr kulcsait keresi tapogatva
Pergeti a motort vadra, vadabbra
Visz a kocsí magával, szárnyalunk
Vágyva a szabadba
Szemet villantunk a városra.

Kitárulnak zónákra osztott létek
A terek, ahol emberek élnek.
Túl nagy a csend a lelkekben
Hiába van az étel edényekben.

Ránk borulnak a csodák
Mint egy pléd
Citromos vidámság
Lóg elénk.

A sarkon levetkőzik az erény
És erőszakos minden tény.
Itt a századunktól bujkáló múlt idő
Mit ijeszteget a szarkalábon álló jövő.

Kiles egy kisfiú az ablakon
Integet az anyag a balkonon.
Csillogva vigyorog egy szalon
Előtte áll száz-karátos barát
Villanyt gyűjtve dicséri magát
És sötétség lesz bennem.

A falakon plakát
Fecnikre vágott világ,
Egymásra hagyott adósság,
Idegbaj-szuvenír, rongy-virág.

Városhatár, koszorú a fán.
Sok fa egymás után.
A sztrádán a választóvonalak:
Elgázolt hős-csigák, madarak,
Pont nélküli felkiáltójelek,
Miket idevésnek kerekek.

A taxi célhoz ér.
A mezőn átsiet a tér
Lassan kezemre hull a dér.
Itt egy kivénhedt ló ruhámban
Mi felesleges lett e
Traktoros világban.

Horvát üdülés után

Karlovacban még látni
Lerombolt házakat,
Máshol pedig még többet.
Gazdalótte kutyák kóborolnak,
Pamacsfüveket szagolva
Himnuszot csaholnak.
A galambok mintha
Odaragadtak volna
A hozzájuk szürkült háztetőkre.
Az esőtől talán
Lekopnak jövőre...
De ha dörög (az ég),
A bődönben a tej is
Megalvad, mint a vér.
A falon csont, varacskos szilánk –
Ilyen otthon a szitánk.
Az édes hárttyával bevont
Jelen alól így bukik elő
fekélyként a kétes múlt.
Lakatlan falvak tátognak,
Száradó kagylók teste,
Mit fogva tart a part,
S mint a tenger
Sós-keserűn haza viszek
Egy darab tájat
Szuvenírnek.

Dalmát gyöngyszemek

Trogirban az éjszakák?
Nem tör rám a menekülés,
Mint sötéten a rés.
Denevérek táncolnak a
fényes szélben,
Galériák sorakoznak
Minden utcaszélen.
A teliholdas dagályáztatta parton
fényes ráncot vet a víz,
a kavicsfalhoz csapódva
az új kő-sejtek lassan, csalódva
alágörögnek a mélybe.
Sült hal és sós pára
szaga ring át a sikátorokba
fűszeres ízekkel csábítva.
Kagylóárus alkuszik a
kemény, kacskaringós tárgyra,
Miben hallod a nedvek zaját.
Fagyit mindig bőven mérnek,
a férfiak mind a szemedbe néznek,
és mint a méreg,
benned maradnak a
trogiri daloktól boldog,
reszkető esőszemek.

Meggyűrűztek

Ha fecske lennék,
Frakkot hordanék
Télen délre utaznék
Egzotikus emlékektől
Visszhangoznék.
Bejárnám az egész
Világot, meglátogatnék
Sok, diaszpórában
Élő rokont.
Aztán haza térnék.
Mindig koszorút
Viselnék.

Korok

Savószínű berzenkedés
Labirintusban menekvés.

Feltámadást vársz hiába,
Gyötör a bőrönd hiánya.
S ha maradsz, ostoba!
Nem köszönik meg soha
Hogy hazafi voltál
Vagy éppen menni gyáva.

Mindenki máshova fut,
Mert itt nem jut
Egy reményteli vekni,
Itt nem lehet élni,
Csak ide születni.

Felnézek a
Munkácsi várra.
Vajon ha élne
Zrínyi Ilona,
Mit látna?

Elbujdosó

Moha, puhazöld szemekkel
Madárlátta tájat viszek
Maradékként mindenhova.
Fellépve a vonatra
Kapaszkodva kongó korlátba.

Csak csend és nyugalom maradhat.
Talpamba szökik a gondolat,
Úgy élsz, nehezen
Mint minden kezdet.

Letaszítom az ürességet
Mikor indul a vonat
És felém jövet
Belém rúgnak szövet-kövek.

Hullamerev a levegő,
Oda a rózsaszín jövő.
Ott maradt becsomagolva
Odakozmált vattacukorba.

Alul járók (a Diogenes-nemzet)

Ázott padok
Teát kapok.

Menhely,
Ahová nem
Mennek el.

Üzenetek,
Falfirka marad.

Alatta gyötört cseléd
Ki fojtogatva ragad
Nyakon egy üvegcsét.

A metróban csövezve
Gondolt
Kevésbé hidegre,
Fennakadt
Morzsa-szemekre.

Pékilatú térdkalács,
Teli leves bogrács.

Kamillás kiscipő,
Hisz mégis
Csak egy nő.

Cukormázas kanál
Miben összefut a nyál.

A rút kiskacsák
Maradnak továbbra is
Kacsák, és hagyják,
Ugassák csak egymást
A pozitív figurák.

nemTéma

Körülvesznek minket a nemtémák.
Csöndben vannak, mint a némák.

A láthatatlan mögött
Szállnak ki szívemből
Feketén, mint a köd.

Nem késő mentőt hívni még,
Elfelejtett szétpukkadni
Eszméletlen egy buborék.

Burjánzik a spenót kikelet.
Terhesek a kilós,
Turkálós érzések.

Kicsit rongyosak és fontosak
De a gombok fényesek
és nem is olyan kényesek.

Hogy imitáljam a győzelmet
A boltban V-vitamint keresek,

A földön van sok ország
Elférnek hát a nemtémák.

Megharcolni

Kétszer találkoztunk.
A szeme féktelen,
Leomló öreg fal.
Mégsem csodálkoztam,
Hogy csendes,
Mint szerelmes szerzetes.
Mosolya távol lebegett,
(Képen látni
Így a szenteket?)
Pedig csak férfi
Aki úgy próbál élni
Egyedül, hogy másokat
Tanít meg mesélni.

Ismerősök

Koccannak frontálisan
Fogaid csont-
Zongora billentyűi.
Ez a nap is olyan
Mint a többi
Nekem kell
Előre köszönni,
Mert nem ismernek fel
A kirakatbabák.

Zátony

Felólem a macska
Rekedtre recsegheti
Magát a domboldalon,
Akkor sem hallom.

Felólem döröghet kint.
A villámok mögé nézek,
Figyelek, és nem félek.

És eláthatják a földbe,
Ha sugárszennyezett a lélek,
Én nem mászom gödörbe!

Felólem a frissen
Hullott diószag
Huppoghat feszengve
Ütemes füledbe.

Felólem rázhatnak
A rövidre zárt sorok,
Ha hozzájuk
Nem nyúlok.

Felólem elmaradhat
A tél, és sok
Nyakról a kötél.

Felólem várhatsz,
Ha nem vágyok utánad.

Felólem kiegyenesedhet
A DNS-spirál,
Ha ezek közül bármi
Valakit harcra inspirál.

Meddő magyarázatok

Dolgok, amikre nincs magyarázat,
S ha van, azok még jobban megráznak
Azzal, hogy oknak túl kicsik.

Haláltábor.

Zárva még a Freud-dossziék.
Hiába ezer irattárnyi kartoték,
Már mind száraz, könnyen ég.
Néha nincs simító ég.

A tűz az ő temetésük
Tűz a lelkük, emlékük.
Sül a kenyér, és kérges a tenyér.

Kérges kell, hogy legyen a szív
Minden pernyeszem velem sír.

Mondd, túl álmos,
Vagy túl józan vagyok a világra,
Mikor letérdelek
Tarkómon tartott kezekkel – imára?

Milyen állat az ember,
Hogy kreatívan akar ölni,
Módszeresen, akár vízcseppel?

Élve eltemetett holtak,
Kísértetek!

Ti, a föld alatt
Levő terhes hasak,

Kik ívet adtak
A domború hantnak,
Kik lefogott férjek
Előtt mozogtak, és
Azután nem!

Kiabáljatok,
Történelem órát tartsatok!
Törjete ki a levegőre,
Ki a lágerből,
Akkor is, ha aknamezőre.
Fussunk, s az utolsó perc
Legyen szabad.
S azzal mindenki bosszút állt,
Ha túléljük a halált.

A boldog herceg háború után

Egy veréb a fejeden
szajkózza szüntelen
„esélytelen, esélytelen”.
A szúnyogok is leszédülnek,
mert nem édes a vér,
hanem méreg.
És a veréb Oscar Wilde helyett
Nietschét fog olvasni neked,
a szétesett világban
semmi sem kerek.
És rubinszíve megremeg.
Még remeg.

A semmi koldusa

Éltél, s e múlt időbe
Más is belehalt már
lelkileg egy kicsit.
Az elmúlt lehetőségbe,
hogymint foghasson kezét
Veled.
Urak közt néha
játszottad a bambát.
(mert az ucca
gyermeke vagy)
Lásd, a világ is változik,
mert ma az urak
játsszák ugyanezt.

Keringő

Gyöngybe fűzöm a vizet,
millió darabra
töröm a tükrét.

Vérszekéren tolva
dacomat, kincseimet
vonulok sk. megváltóként
keletnek.

Pultnál időzöm,
nadrágot veszek.
Ez a jeans-divat kora.
(Elcsúsztatva ő függvényem vektora)

Útközben megfog egy
érdekes tetőszerkezet,
s a földön kivetett
néhány szem-érme,
metafora.

Leülök a lépcsőn.
De nincs már a Dunán
se dinnyehéj, se citrom.
Csak én ringok
a folyó bánatában.

Csillagtáncoltatás

Üljük körbe az ég abroszát!
Jól mutatnak kék asztalon
a sárga gyertyák.
Tavaszt zenélnék a
madárcsontú angyalok,
táncoltassunk csillagot!
Tenyerem öt ága a
terítő ráncait markolássza,
Nagymedve a Göncölben
talicskáztat, és rosszállóan
kárál a Fiastyúk.

Ismeretlen

Tegnap láttam.
Tenyerén tűz lobogott,
Láng nélküli gyulladás.
És volt egy rakás
Pont, ahol hívta az otthont.
Szökevény karja hátamra
Kúszott naivan, mint
Don Quijote trombita-
patás táltosa. Közben
Fekete böjti hideg
Ült rám figyelmesen,
Mint ijesztően dongó légy.
Aztán meg lógott,
Vásott cérnák fűzték
Össze tagjait.
Láttam, mondom,
De nem tudom, hogy kit.

Hatvankodás

Képzeld, ha az óra
Nem hatvan cikkre
Lenne osztva.
Sok kis hajszál-gerezdre.
Minden perc
Rövidebb lenne,
A szó, ha szeretsz,
Bele se férne.
Tovaszállna az
Enyhe elhatározás,
Csak sodorna
A sok változás.

Képzeld, ha az óra
Nem hatvan cikkre
Lenne osztva.
Nagy szita-szünetekre.
Sose érne a csiga
Át a túloldalra.
Nem lenne
Befonott szakáll
Ha az idő minden
Csavarnál megáll.
Unatkozva kalimpálnának
A hasra fordított hidak
Zavarna, mi feltűnt,
Hogy lassan piszék a betűk.
Nyitva maradna
Az ölelés
Mert közbeszólna
A feledés.

ZÚZALÉK

Örvény

Mint egy tyúk, kotlok ötleteimen.
Közben hívom a szelet,
ami ruhámban körbeleng,
Megrohanom a tanulmányokat,
mint futónövények sütis tálakat,
Meleg, őszi virágszagot árasztok,
és hiába kotlok,
ha az egészséges, rozsdaizü
almák is megrohadnak.

Hamu

Esőben ázó madár,
Az vagyok.
Neked nyíló magány,
Az vagyok.
Sáros út vagyok.
Bizarr alakú toboz,
Halszálka, átlátszó doboz
Hős anya – egy tyúk vagyok.
Süteményben kockás háj,
Jósda, jóleső borzadály.
Keserű csóka, sőtlan lép
Meglazult kóc, faláb,
Az vagyok, az vagyok
Egy pillanatra legalább.

mégsem-mondom mondatok

Csak azt szeretném
valahogy elmondani,
hogyan ha velem vagy,

a karod, mint a köd
egy pasztellszín kanyar,
félegyenes gondolat – beleng,

hogy olyankor, ha
lekváros is a hajam,
a kormorán főnökmadár
sem ró meg,
mint egy katona,

hogy szeretem az illatod,
tárgyaidat, a szemüvegtokod.

De nem mondom,
mert olyan nehéz
ezekre szavakat találni.

Nyomolvasó

Téged mindig érdekelt a múlt,
A befagyott tavak, az
Azonosíthatatlan repülő
Tárgyakként közlekedő szavak,
A Gólemek, az uralkodó
Kőköpeny, palást,
A rágópapírba csomagolt
Alighasznált csikkek titka,
A rúzsnyomok,
Ami lesz, és főleg ami volt.

Április

Áprilisban szabad egy kicsit
bolondnak lenni,
a fűszálakat egyenként
számba venni.
Szabad a vizes fűre hasalni,
feszes bimbókat uralni,
beléjük bújva
zárkózottként tetszelegni,
és nyíltosztályon bolondnak,
boldognak lenni.

Anatómia

Minden nap
Kevesebbet látok
A tükörben:
Színek, tónusok
Tartó csontok.

Minden nap
Kevesebbet látok
A világban:
Szintek, pólusok
Tartós gondok.

Betöretlenül

Ha elmész, nem fogsz hiányozni.
Majd lefekszem szépen aludni.
Nem leszek nyomott és lapos
Mint a földön szétterülő
Csikkek, vagy lábtörő.
Nem törődöm bele a közönybe,
Mint ló a vacak nyergébe.
Engem szeretni fognak,

Hiába nap, mi furcsán rám rivallt.
S a levelek elsodródnak,
Ujjaid hátamon sosem futkoztak.

Segítenek

A lélek fájó anyag
S nem tartósítható.
Azt hiszik, gyógyítanak
Ha magába csavar a folyó

És selyemként szakítanak,
Mint csendes pasztell gombokat,
Ha lélekrepedéssé
Teszik a lélekrekedést,
Hogy kitörjön a felhalmozott
Salak.

Ha körülötted menetel
A körmenet,
S titokban rágod
Hajad, kitéped körmödet.
Hétezerszer s hétszer
Meböknek,
Mint jégcsápjával párnádba
Bök a napsugár

S az özvegyek utcája
Sajnálkozva, félve kizár.
Te mégse hajtsd el fejedet,
Hisz mindezt régóta ismered.

Számottevő

007-es porszívó ügynök
00 a minősítő
Büvös 99, hiányt keltő
76-os vagyok, 22
A kerek 100 tökéletes
A lukakon át szemem
Valamit keres.
88 a körzetem
Csak a 20-ad rangú
09 a tudakozó
A milliós nem adakozó
Derékba tört 33 a 3/3
Szerencsésebb a 13
39 a házsámom
A változás jogát
Fenntartom.

Táncos gondolatok

Egy flamenkó-táncos.
Magányos
Mint a világegyetem,
Rajta szerelem,
Térképrajzolt falevél,
Színesen zenélő szél
Szederjes, hullafoltos ég
Ernyedten ejti le kezét.
Százszor leírt nevek,
Melyekkel személyt
Idézni nem lehet.
Kedves, én írok,
Én írok Neked.

Őszi csendélet

Öledbe rogyva
Becsavarsz egy rongyba.
A meleg dohánnyal
Beszippantom a tüzet.
Lehet, hogy elégek
Karodba sodorva.

Az enyém mélyen ülő
Lábtörlő-tekintet.
Szemüvegen elterülő
Esőtől pöttyös a világ.

Kettő, egy, egy, kettő,
És nem is látni át.
Ráncolva gondolok rád.
Függsz tőlem, mint
Alvástól az ágy.
Óvatosan ajkamba harap
Az acélkék szilvماغ.
Gereblyézed a hajad,
Mi egyre kezedbe ragad.

Halászat

Mindegy, hogy csontkukac,
Pondró, vagy féreg,
A lényeg, hogy
Harapjon a hal.
Vízöntő vagyok,
A halakkal megvolnék...
Harapjatok!
Én mosom kezeimet
A vízzel, amit
Örökké öntök, és merek
Öntök és merek.
Moss kezet fiam,
A halálba menet.
Míg van víz, és
Van kezed.

Ítélet

A kerti sámlin ülve
Bámulok a nedves vödörbe,
Ahová a keddi vágás során
Csirkefejek okádtak dühöngve.
Gurulva egymást tették
Vakká csőrükkel
A másik szemébe hullva,
Megalvadva pihentek
Kis idő múlva.
Vájkálás, üres tekintet,
Ami üvegesen odaragadt
Örökre az edénybe.

Séta

Ha most kocsim lenne,
Gondolom
Legurulnék kertek alatt
Hozzád.
Megnéznénk a Balatont,
Néhány kongó pavilont,
A sok bolondot a strandon,
Vennék egy könyvet a standon.
Elmondanám, hogy jó veled,
és szép néha a világ.
Este aztán becsukódna
Sorban minden virág,
S miután szépen
elköszöntél,
Sétálva haza mennél,
Én meg hontalanul,
Sötéten verődnek vissza,
Mint egy kóbor,
Tóparti hullám.

Lidérc

Én, én sírok.
Más helyettem nem sírhat.
Székekre vésett betűk kapaszkodnak,
Olvasóknak panaszkodnak.
Földre rogy a kőd,
Megadja magát.
Elkapja egy áramlat,
Viszi zsákmányát.
Jó lesz tüzelőnek,
A dióhéjak
Gyorsan égnek,
Akár a lélek,
Mi elhaló,
Csak egy szárnycsapás.
Meddig szeretsz még, mondd?
Én, én sírok.
Helyettem nem sírhat más.

Amóba

Te vagy, ki mindig a túloldalon állt,
Ahol a lámpa csak pirosra vált.

Mindig is azt hitted,
Az emberek néma sakkfigurák,
S a játszma után örjönghetsz tovább.

Általában azt mondtad,
A pénz sose számít,
De feladtál érte bárhol bármit.

Mindig is dicsérted
Kifinomult ízlésed
S egy nő, mit tőled kaphatott -
Állott szagú, rém mutatós virágot.

Mindig is szeretted
A karakteres győzteseket,
S a meccs után mégis
A veszteseket kérdeztetted.

Nem vagy, csak egy-két
Borongós, üres négyzet,
Mibe írhatasz nullát
Vagy esetleg egy X-et.

Megint neked

Lett volna más megoldás.
Flóra, versek, biztos állás.
De tudtad, ha nem tennéd,
Mit képzeltél – elvesztenéd.
Mert a valóság mindig más.
Mégis sírok érted, látod?
Mert akartad, ígérted
Te is gyógyulásod.

Botladozva

Néha járod, csak úgy az utcákat.
Nagyokat lépsz. Akkorát,
Hogy megfeküdd a beton gyomrát,
Mint egy unott, gyerekkori barát.

Fényes cipőorrok kopnak
Utadban piramisok,
Képzelt hangyabolyok
Tornyosulnak.

Zsebemben dudorodik, húz
Egy fióknyi lekvár.
Jobb híján ide ürítettem.
(Átmeneti, lukas raktár)

Ahol eddig bőrösödött
A nyugodt kamrahűvösökben -
A zsírosbödönökben
Álmokat tárolok már.

Szűrt fény

Nézlek a szalagfüggöny
Színes indáin át
Apró csíkokra gyötörve.
Rácsain keresztültörve
Nyúlványokkal foglak át.
Acsarkodom homlokodra
Mi lábaim közé ejti kezét,
Vágysz meleg gondolatokra
Kompótként párologva.
S ahogy az almaital,
Szűrt az őszi fény,
Mi sietve elgurul
A csend horpadt peremén.

Mozgás!

Csobbanás. Vizes medence,
édes öl. Atomjait szétfeszítve
hasítom bőrét lágyan.
Beférközöm, ő simít.
Fejemen sapka virít.
Az úszómester a szomszéd
Sávban fegyelmez,
Jól áll neki a
Piros (jel)mez.
Buborékok forognak orromban,
Ki tudja minek
Képzelem el magam.
Azt érzem, édes naspolya vagyok,
minek ráncos füle
nedvesen ragyog.

Bukfenceznek a hullámok,
A vízen ráérősen sétálok,
Majd borzongva odébb állok.
Csatt! Bekapcsolták a reflektort.
Fénylik a felszín,
Egy kád higany.
Klórszag, úszó árnyak alattam.
Utána elsietek a
Sárga, bárgyú busszal,
és megúszom egy óra hosszal.

Kísér-tett

Tüzes vagy, remeg a kezed
Combom támasztja fejed
Csúszkálva simogatsz
A gondolat eltévedt.
Sötét van, így majdnem
Valónak hiszed,
De kijózanít egy hang,
Ugyanakkor azt is mondja:
„Jó lett volna, te bitang!”
Ijedten elemzünk
Helyzetet, egymást,
Arcunk lábunk közt hever.
Mégis boldogan vagyunk kutyák,
Kiket a hűség édes láncra ver.

A jövő után

Hajlatokba bújva kereslek
Ujjaid ágaiba szédülve,
E szokatlan kerengőbe.

Az ujjak, mint egy paplak,
Mint férfizárdák hőse.
Fájdalmat tartanak,
Egy nőért emelik égre,
Imádkozva érte.

Belém költözik
A bizonytalan.
Tenyeredben dér sötétlik
És hozzám érve
Magával húz a télbe.

A kincs

Nekünk ennyi jutott.
Se több, se kevesebb.
Mindkettőnk tudta
Mikor belekezdett.

„Mi választottuk”,
mondod. Ez a helyzet.
De volt-e választásunk,
ha kellettél?
Mindenáron.
Ezen az áron.

S Mindent jelent a
Pár év, nap, perc, vagy óra
Amivel feltöltesz.

Nekünk ennyi jutott.
Se több, se kevesebb.
S ennél nem is lehetne
Se szebb, se kedvesebb.

Repülni

Egy repülő csíkja
fénylik, mint
óriás égi csiga
utáni sűrű nyálka.
Motoszkáló seprűk zaja.
Csalánok zöld illata.

S mint hosszú nyárfa
magja a szélben,
forró falak közül
röpül, hullik a szerelem.
Halkan, hófehéren.

Ma szeretnék boldog lenni.
Mondd csak, tudsz-e
még nevetni?

Átsüt körmöm
végén a nap,
s mutogatja
a szivárványnak.

Miközben álldogálok,
gyerekkocsi nyekergése
kibírhatatlankodik,
és cérnalábon
ugrál a tér, ábrándozik.

Izzik a dohány vakon.
Vissza nem pattanó labda
ragadt meg ablakomon.

Vitorláznak a magaslatok.
Borzolgom a rét fülét
(mint bolondgomba, jó nagyok)
Lepkehátú nő vagyok
és mint élni vágyó spórák,
csak röpködök örökké
tovább, tovább, tovább...

Diós kefir

Mikor a sötét tükörben
Fájón felizzik a parázs
És csiklandós kibírás ül szemben
Elalszik százezredszer kis Balázs.
És meleg bilincsben remélsz
Dió-agyú emlékezést, félsz
Mert kefir darabos a Tejút,
És zárt kulcslukon át lesve
Megcsap a templomszagú múlt
Egy kedvesre emlékezve,
Várva őt kétségbe esve.

Megszállás

Én vagyok neked a zene
Szemen a finom remegés
Harisnyán a repedés
A pepita, partra
Sodort elefántkoponya -
Az emlékezés.
A folyó sodrásába
Fagyott hajó.
A lebegés, a vitorlád,
Sajtos rolád,
Háklis asztalláb,
Kisbetűs világ
Bőrön a bézs színű
Vágyvirág,

Fogatlan eső
Harapós lepedő.
A fájdalomból épült
Csend-falak
Piros temető-bogarak
Fiait öledbe ejtő vallatás.
A vágyott megbánás.
A soha nem kopár
Hetedhét határ.
A fény a gyöngyszemen,
Redő a kezeden.
A szíven szúrt gyűlölet
A makacs fogköved,
Kopasz szeled.
Rád nehezedő malomköved.
És igazán unod,
Hogy én vagyok mindened.

- ha már -

Kedvem van rossznak lenni.
Gyilkolni és nem temetni,
A tüzet is elégetni.
Amerre megyek,
A varjak megremegnek,
Reszketnek a hűvös termék,
Kimennek a szívekből a lelkek.
Hajam őszfehér, szabálytalan,
Mint egy mutáns margaréta
Ostoba, őrjöngő szirma.
S ha az ördög kísértene,
Megátkoznám üldözve, nevetve.
Áldozatként fekhethnél mellém,
Eleven oltáradra,
Ha már a meghittség is fáj...

Álomöntés

Ha dörög az ég
Paplant ráznak
Az angyalok,
S az emberek álmodnak.

Ne légy szomorú,
Hogy szeretsz,
S én viszont szeretlek.
Mert élsz, és élek.

Hiába lenne térképed,
Tervezet, hogy merre
Folyna „megmenekült” életed,
Mert nem teszed.

Tudom, hogy soha
Nem lesz minden
Nap a miénk,
De tiéd lesz mindig
Ez az üres szék.

Pókhálójajon lógó
Ördöghinta a
„tudom, hogy soha...”,
Mert úgy érzem
Mindig, örökké.

S hiába tudom,
Mégis várom, hogy mikor.
S mint az ólom
Nehéz ez az álom.

Hétköznapiak

Olvadt közhelyekben cuppogok
Iszapos csokit szopogatok
Gyerek-kéznyom a levegőben
Elül a csend az érverésben
Betört ablakú szemüveg
Zúzott világkirakat reped
Hullahopp karikák szemed körül
Hímezés hámozásnak örül
Narancs fogú szőke kalap
Égen úsznak hab-halak
Pihe medveszívvel fogni
Sós ikrában nyalakodni
Szemhéjadba, hólapát,
Merem december havát
Bágyadtsárga dallal kelek
Egy kiló zoknit veszek neked
Köd-szín pihegés
Porhanyós ölelés
Nem utazok
Nem maradok
Csapzott
Fáradt vagyok.

Zúzalék

Ha mint aranyosó átszitálsz,
A tálban homokot találsz.
Vonagló esőgilisztát
Zápor után az utcán,
Megérintett, kérges fát
Mi nem növeszt koronát,
Félbehagyott verseket,
Mert írok én, de kinek?

Vastag szájú poharat
Hová beesnek a bogarak,
Mint napban a levelek,
Csillogó halvány borostyánkövet,
Mibe beleragadt a múlt,
Mert a fény után mohón nyúlt.

S találsz vágózó növényeket,
Különálló kagyló-feleket.
Meglátod, ha akarom,
Vasindás, rozsdás templomom,
Vízbe pottyant alakom.
Hogy kezelnek...
S akad egy-két lélektemető.

Meg sok-sok szemetet,
Lehet, hogy majd megveted,
De ne hagyd soha,
Hogy szavak, értelem és tudat
Nélkül legyek papírlap –
Üres, és tiszta.

Lehetőség

Talán egy nap majd
Itt ülünk megint
Nevetve a mai kint.
Talán egy nap
Itt ülsz majd megint.
Talán egy nap
Üres lesz ez a pad.

Utóirat

Ha én volnék neked
Hiába lennék
Sánta, vak és süket.
Nem mondhatnád,
Hogy repülni, látni
Tanítalak téged,
Ha nem szerethetsz,
Ha nem szerethetlek.

Másfél éve jelent meg Reviczky Krisztina első, *Kapaszkodó* című verseskötete a megyei és az ajkai könyvtár kiadásában. Költői pályája könyvének megjelenésével indult, azóta számos helyen publikált, elsősorban a Veszprém megyei Naplóban, de versei bekerültek a Bakonybalatoni Kalendárium idei kötetébe, a Hévíz művészeti és művelődési folyóirat is közölte verseit, és egy készülő antológiában is szerepel majd költeményeivel. A *Kapaszkodóról* a kaposvári szerkesztésű *Somogy* folyóiratban írtak dicsérő hangvételi kritikát. Reviczky Krisztina nevét és kibontakozó munkásságát tehát egyre szélesebb körben ismerik.

Mostani, második kötetében a költőnő megőrizte korábbi verseinek lendületét és dallamosságát, ám témavilága elmélyültebb lett, mondanivalója tömörebb, célratörőbb. Költői eszközei egyszerűsödtek, takarékosabban, visszafogottabban bánik a szavakkal, jelzőkkel, következtetései, megállapításai koncentráltabban jelennek meg. A *Vészkijárat* öt ciklusa felöleli egy huszonnégy éves, a világot nyitottan, érdeklődően szemlélő hölgy érzésvilágát. Felfénylik a múltból a munkácsi gyerekkor, a rohanó Latorca, az almákat rejtő kalapszalon emléke, mert „de jó tudni, / ki voltam akkor”; a költőnő játékosan rácsodálkozik a természet titkaira, más szögből látja őket, olykor „Kék szilvába költözöm / Bronzmagnak öltözöm”; rövid, frappáns verseiben csiklandozóan szellemes bölcsességeket fogalmaz meg az élet észrevehetetlen, lappangó dolgairól, majd az újabb fejezetben keserűen szól utazásokról, sorsokról, szenvedésekről; a befejező ciklusban pedig többnyire személyes ihletésű versek találhatók, a rezignált sóhajok az örök vágyódást és várakozást közvetítik: „Tudom, hogy soha / Nem lesz minden / Nap a miénk, / De tiéd lesz mindig / Ez az üres szék.”

A *Vészkijárat* tartalmi sokszínűségével, kifejezésbeli, nyelvi változatosságával méltó folytatása Reviczky Krisztina előző, sikeres kötetének.

Balatonfüred, 2000. május

Kellei György